

श) Bāṇ. P. in VP. 123, N. 26. des Tṛṇavindu von der Alamhushā (bei Buanoor धूमकेतु) ebend. 353, N. 25.

धूमगन्धि (धूम + गन्धि) adj. nach Rauch riechend: मा त्वाग्निर्धनपीडमगन्धिः RV. 1, 162, 15.

धूमगन्धिक (wie oben) n. eine best. Grasart (रोहिषत्पा) Bāṇ. VAPR. im ÇKDa.

धूमजाङ्ग (धूम-ज + अङ्ग) n. = वज्रतार Ammoniak Rāśan. im ÇKDa. धूममङ्ग Nigh. Pa. Man hätte einfach धूमज oder धूमाङ्ग (vgl. धूमोत्थ) erwartet und möglicher Weise sind im Originalwörterbuch auch beide Formen mit dem verkürzten Ausdruck gemeint.

धूमदर्शिन (धूम + दर्शिन) adj. Rauch —, Dunst sehend, Bez. für den an einer gewissen Krankheit der Augenlinse Leidenden Suça. 2, 318, 8. सधूमकान्पश्यति सर्वभावांस्तं धूमदर्शीति वदति रोगम् (die Ausdrucksweise nicht ganz genau, da augenscheinlich nicht die Krankheit selbst gemeint ist) 17.

धूमध्वज (धूम + ध्वज) m. Feuer (Rauch zum Zeichen habend) H. 1098.

धूमप (धूम + प) adj. nur Rauch trinkend —, einathmend (d. i. nichts Anderes geniessend) MBu. 5, 3774. 12, 10280. Ragh. 15, 50. Kathās. 7, 53. — Vgl. धूमप्राश.

धूमपथ (धूम + पथ) m. der Weg des Rauches so v. a. Opfer: °अमस्मय Bāṇ. P. 4, 4, 10. Buān.: dont la pratique des sacrifices avait exalté l'orgueil. — Vgl. धूमवर्त्मन्.

धूमपान (धूम + पान) n. das Einziehen von Rauch oder Dämpfen Suça. 2, 16, 3. Verz. d. B. H. 279, Z. 8 v. u. 284, Z. 14, v. u. No. 941 am Ende und No. 958. Tabakrauchen Haught.

धूमप्रभा (धूम + प्रभा) f. N. einer der 7 Abtheilungen in der Hölle, wo Rauch die Stelle des Lichtes vertritt, H. 1360.

धूमप्राश (धूम + प्राश) adj. nur Rauch geniessend MBu. 13, 646. — Vgl. धूमप.

धूममङ्ग s. u. धूमजाङ्ग.

धूममय (von धूम) adj. f. ganz aus Dunst —, Dämpfen bestehend: नदी MBu. 5, 4059.

धूममहिषी (धूम + म) f. Nebel Traik. 1, 1, 88. Hia. 68.

धूम्य (von धूम), pass. धूम्यते in Rauch —, Dunst gehüllt werden so v. a. nahe daran sein verfinstert zu werden (von einem Gestirn): धूम्यमानो ग्रहेण रोहिणीं धूमकेतुना R. 5, 21, 9; vgl. eine ähnliche Stelle 73, 57, wo statt dessen धूम्यते gelesen wird. धूमिता adj. von derjenigen Weltgegend gesagt, zu der sich die Sonne zunächst wendet, Varāh. Brh. S. 89, 3. — Vgl. धूमाय.

— आ, partic. आधूमित umnebelt: केतुभिराधूमिते ऽथ वा स्पष्टे नन्त्रे Varāh. Brh. S. 11, 53.

— प्र, partic. प्रधूमित in Rauch gehüllt: पूर्व प्रधूमितो राजा कृदये ऽग्निर्वोत्थितः Ragh. 4, 2. अविषकृव्यसनं Kumāras. 4, 30.

धूमपानि (धूम + पानि) m. Wolke (ein Kind des Dampfes; vgl. u. धूम) AK. 1, 1, 9, H. 164. Als Synonym von मेघ (vgl. AK. 2, 4, 5, 25) zugleich Synonym von मुस्तक ÇKDa.

धूमल 1) adj. (von धूम) rauchfarbig H. 1398 (braunroth). — 2) m. ein best. musikalisches Instrument (wenn die Lesart richtig sein sollte) H. c. 85.

धूमवत् (von धूम) adj. 1) rauchend, dampfend: पर्वत Tarkasāṅgr. 29. नासा Suça. 2, 376, 9. Davon nom. abstr. धूमवत्त n. Bāṇ. S. 75. — 2) das Wort धूम enthaltend Kāṭh. 26, 8.

धूमवर्चस् (धूम + वर्चस्) m. N. pr. eines Mannes MBu. 12, 9132.

धूमवर्ण (धूम + वर्ण) m. N. pr. eines Königs der Schlangen Hariv. 5182. fgg.

धूमवर्त्मन् (धूम + वर्त्मन्) n. Opfer Bāṇ. P. 4, 4, 21. — Vgl. धूमपथ.

धूमशिखे (धूम + शिखा) adj. von Rauch als einer Mähne umgeben: अग्निशिखा धूमशिखा जयन्तीर्यतु सेनया AV. 11, 9, 19.

धूमस 1) m. Tectona grandis Nigh. Pa. — 2) f. eine Art Gebäck: माषाणां दालयस्तापे स्यापितास्त्यक्तकञ्चुकाः । आतपे शाषिताः पात्रे पिष्टास्ता धूमसी स्मृता || Bāṇ. VAPR. im ÇKDa.

धूमसंक्षति (धूम + संक्षति) f. eine Menge von Rauch, Rauchwolke Halāṣ. im ÇKDa. Uśūval. zu Uṇādis. 1, 144.

धूमार्त्त (धूम + अर्त्त) adj. f. trübäugig: धूमाली सं पततु कृधुकीर्णी च कौशतु AV. 11, 10, 7.

धूमाङ्ग (धूम + अङ्ग) = शिंशपा Nigh. Pa.

धूमाभ (धूम + आभा) adj. rauchfarbig Çāḍdam. im ÇKDa.

धूमाय् (von धूम), धूमायति und °ते rauchen, dampfen Vajp. 8. Vop. 21, 11. धूमायत्या समिधि Çāṇ. Br. 2, 2. पृथिवी Śhaṇḍ. Br. 5, 7. दिशः ADBh. Br. in Ind. St. 1, 41, 3. MBh. 3, 7287. धूमायति (°ते) व्यपेतानि ज्वलन्ति सक्तानि च । धृतराष्ट्रेऽत्मकानीव ज्ञातयः 1319 = 2468. अज्ञातं तिष्ठकस्येव मुहूर्तमपि हि ज्वल । मा तुषाग्निरिवानार्चधूमायस्व ज्ञिनीविषुः || 4507. 12, 5265. Varāh. Brh. S. 6, 10. Hariv. 12801. अहो धूमायते (so ist zu lesen) ऽङ्गानि 8722. मुहूर्तं ज्वलितं श्रेयो न च धूमायते (nom. act.) चिरम् MBh. 5, 4508. — caus. rauchen machen: उभे तपसि दुष्पारे स्थितौ धूमायपन्दिशः MBu. 3, 1545. — Vgl. धूमय्.

धूमायन (von धूमाय्) n. das Dämpfen, Qualmen; in der Med. Bez. eines Hitzegefühls Suça. 1, 82, 1. 2, 293, 15. 313, 1. 464, 18. °शील 2, 1.

धूमावती (von धूमावत् und dieses von धूम) f. gaṇa शरादि zu P. 6, 3, 120. 1) N. pr. eines Wallfahrtsortes MBu. 3, 8000. — 2) °मन्त्र und °मनु Bez. von Zaubersprüchen Verz. d. Oxf. H. 93, b, 34. 98, a, 12.

धूमिका s. u. धूमक.

धूमिन् (von धूम) 1) adj. rauchend, qualmend: अर्चयः RV. 5, 9, 5. — 2) f. धूमिनी a) Bez. einer der sieben Zungen des Agni Grbhjasaṅgr. 1, 22. 23. — b) N. pr. der Gemahlin Agamīdha's MBu. 1, 3722. Hariv. 1055. 1736. 1795. fgg. eines andern Frauenzimmers Daçak. 150, 14. fgg.

धूमोत्थ (धूम + उत्थ) n. = वज्रतार Ammoniak Rāśan. im ÇKDa. — Vgl. धूमजाङ्ग.

धूमोद्धार (धूम + उद्धार) m. das Hervordringen von Rauch (Dampf) Mægh. 70. Bez. einer best. Krankheit Nigh. Pa.

धूमोपहत (धूम + उपहत) adj. durch Rauch mit Erstickung bedroht Suça. 1, 38, 12. 18.

धूमोष्णी (धूम + ऊष्णी) f. N. pr. 1) der Gemahlin Jama's Traik. 1, 1, 72. H. 185. MBu. 13, 7637. °पति Beiw. Jama's Hāṇ. 57. — 2) der Gemahlin Mārkaṇḍeja's MBu. 13, 6750. — Vgl. धूमोष्णी.

धूम्या (von धूम) f. dicker Rauch, Rauchwolke gaṇa पाशादि zu P. 4, 2, 49. AK. 3, 3, 43 (42). H. 1421, Sch.